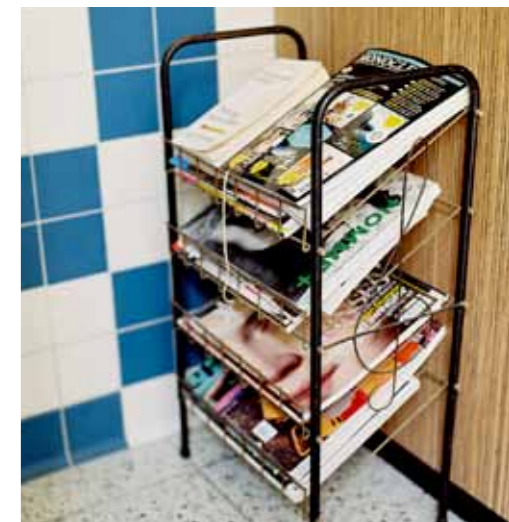

Michiel van Erp (1963), regisseur en documentairemaker, werkt hard én feest hard.
 “Ik wil geen burgermansbestaan leiden.”

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN

Levenshouding “Mijn vader had een muzikwinkel aan huis. Op dit rekje stond de bladmuziek. Hij was ook dirigent. In zijn jeugdorkest speelde ik blokfluit, vooral om de sfeer. 's Avonds gaf hij muzikles in de kamer naast mijn slaapkamer. Ik ging om tien uur naar bed en luisterde alle gesprekken af. Overdag hing ik urenlang rond in de winkel. Rock-'n-rollers en chique mensen liepen door elkaar heen. Mijn vader trok zich niks aan van rangen en standen. Hij beende vrolijk rond met lang, artistiek wapperend haar. Met zijn moppen en verhalen kreeg hij iedereen aan het lachen. Hij leerde me dat je nooit voor een baas moest werken, en dat alles

kon in het leven. Nu heb ik mijn eigen productiehuis. Het is mij ook gelukt het centrum te worden van de dingen die ik doe. Ik lijk erg op mijn vader, ook qua levenshouding. Observeren, daar heb ik een neus voor. Op mijn 24ste ben ik de televisiewereld ingerold. Ik voelde meteen: dit kan ik. Alle werelden kan ik nu in. Bij mensen thuis komen, erbij zijn tijdens rare, ontroerende situaties. Het filmen en zelf beleven vind ik leuker dan het resultaat: het uitzenden. Ik film veel in Brabant, omdat ik daar vandaan kom. Hoe Brabanders met emoties omgaan vind ik grappig. ‘Mijn moeder is dood, maar het leven gaat door heej!’ Als vrienden ergens boos over zijn, zeg ik altijd: ‘Je kunt er eindeloos over doorpraten, maar het is al gebeurd.’”

Grinniken “Toen ik nog studeerde heb ik deze Mickey Mouse-kast gekocht. Er zitten stropdassen, manchetknopen en belangrijke papieren in. Ik moet altijd grinniken als ik hem zie.”

Michiel van Erp → *Ik heb niet het verlangen om heel oud te worden → Mijn vader leerde me dat je nooit voor een baas moest werken →*

Emancipatie “Dit homobehang is van twee Rotterdamse kunstenaars, Ton Hoogerwerf en Dennis Koot. Homocowboys met stijve lullen in expliciete poses. Ik ben ’s nachts veel in bruine homo-café’s te vinden. Ik wil geen burgermansbestaan leiden. Als tiener ging ik al de stad in, op zoek naar avontuur. Mijn ouders hadden daar geen problemen mee. De vrije moraal van de jaren 80 bestaat niet meer in Amsterdam. Als ik vijftien jaar geleden op straat zoende keek niemand op of om, nu kijk ik zelf om me heen of een kus wel verstandig is. Er worden veel homo’s in elkaar geramd, je wordt nageroepen. Ook ik. Tja, dat is nu gewoon onderdeel van de samenleving. Er zit vaak een homoseksueel thema in mijn werk, zoals in die Ramses-serie. Leuke homo’s op tv helpen bij de emancipatie.”

Nieuw leven “Joey, onze pleegzoon, was 15 toen hij hier in huis kwam. Zijn moeder kenden we uit onze studietijd. Zij emigreerde naar Griekenland en kwam zwanger terug, zonder de vader. Ze had moeite om gelukkig te zijn. Wij werden voogd, zodat we een oogje in het zeil konden houden. Toen zij overleed was het logisch dat Joey bij ons kwam wonen. Een enorme stap voor hem en voor ons. Ik heb nooit een kindervens gehad. Ik vond het lastig om ons sociale leven als twee homo’s op te geven. Maar Joey bracht ook energie. Weekeinden doorjakkeren en dat mijn hele leven mijn werk was, wilde ik niet meer. Opeens zag ik mezelf om acht uur ’s morgens met mijn zoon op het voetbalveld staan, haha. Ik dacht: we moeten hem goed afleveren. Meer thuis zijn, samen ontbijten. Ik werd de vader die gezellige dingen deed en Paul de strenge vader die probeerde bij te sturen. Ik ben wild en roekeloos. Na het uitgaan kwam ik later thuis dan Joey! Paul en ik zijn om Joey getrouwd, toen we 25 jaar bij elkaar waren. We wilden vieren dat we het goed hebben met zijn drieën. Op die dag kregen we deze foto cadeau.”

Roekeloos “Ik ben al mijn hele leven geobsedeerd door Ramses Shaffy. Wow, dat je zo roekeloos durft te leven. Dit schilderij heeft Ramses gemaakt van zijn vriend, Joop Admiraal. In 1961 zijn ze naar Rome gegaan om beroemd te worden. Ze schreven brieven aan Shireen Strooker over hoe ellendig het daar was. Ik wilde daar een toneelstuk van maken, daarom ging ik vaak langs bij Joop. Toen hij doodging, kwam er niets meer van dat stuk. Jaren later vroeg iemand me of ik een dramaserie wilde maken. Ik wist meteen een onderwerp: de jonge jaren van Joop, Ramses en Liesbeth! Toen ik 50 werd hield Olga Zuiderhoek een toespraak. Zij kende Joop en Ramses nog van vroeger. In Joops keuken hing dit schilderij. Opeens kwam zij ermee aan: alsjeblieft! Het heeft iets duisters. Die leuke lieve Joop Admiraal zit in een moeras met zwarte katten eronder. Het is heel lelijk, geestig hè?”

Geen concurrenten “Mijn trouwring draag ik vol trots. Ik ken Paul van mijn studie, sinds mijn 19de. We zijn groots getrouwd. Ik had een zilveren pak aan. We gaven een groot diner en dansfeest bij de Westergasfabriek. Het hele gebouw was aangekleed met papieren bloemen. Iemand uit de filmwereld had een John Travolta-discovloer gebouwd. We passen bij elkaar omdat we geen concurrentie voor elkaar zijn. Paul is heel stabiel. Hij kan een avond op de bank een boek lezen, ik heb altijd afspraken. Ik moet er niet aan denken om samen te leven met iemand die op mij lijkt. Daar word je horendol van. Hij houdt me in het gareel.”

Documentairemaker Michiel van Erp (Eindhoven, 1963) studeert in 1988 af als industrieel ontwerper aan de TU Delft. Hij werkt vijf jaar als acteur en debuteert in 1996 als regisseur met documentaireserie *Lang leve...* Vanaf 2001 is hij ook theaterregisseur, sinds 2003 leidt hij zijn productiemaatschappij De Familie. In 2014 produceert en regisseert hij zijn eerste dramaserie: *Ramses*, over de jonge jaren van Shaffy.

ME
VAN

Hoe Brabanders met emoties omgaan vind ik grappig → Als ik kon kiezen, zou ik voor altijd 17 willen zijn → Ik ben al mijn hele leven geobsedeerd door Ramses Shaffy

Forever 17 “Toen ik naar de middelbare school ging, naar het vwo, gingen mijn twee beste vriendinnen naar de mavo. Op een van de laatste schooldagen heb ik deze foto genomen. De wetenschap dat ik ze nooit meer zou zien, emotioneerde me heel erg. Als ik kon kiezen, zou ik voor altijd 17 willen zijn. Het was een fijne tijd. Zorgeloos, overzichtelijk. Geen huishouden, belasting, of andere verantwoordelijkheden die je inperken.”

De krenten uit het leven “De ansichtkaarten van mijn beste vriend koester ik. Hij heeft toen ik 15 was zelfmoord gepleegd, heel verdrietig. Ik wist niet dat hij zo ongelukkig was, dat was het pijnlijke. Ik weet nog steeds niet waarom hij het heeft gedaan. Onze vriendschap draaide om veel kletsen, lachen, naar de film gaan. Er ontstond een onhandige situatie op mijn katholieke pater school. Over zelfmoord sprak je niet, want dan kwam je in de hel. Je moest het met elkaar rooien. Vanaf dat moment werd onze vriendengroep heel close. Want we deelden iets waardoor we elkaar begrepen en wisten wat we aan elkaar hadden. Twee jaar na die zelfmoord stonden we sterk in het leven. Die tijd heeft me gevormd. Ik beseftte: ik moet zelf de krenten uit mijn leven halen.”

Aangeraakt “Een jaar of negen voor hij overleed raakte mijn vader dement. Opeens wilde hij geen mandoline meer spelen. Ik vermoed dat hij bang was dat hij het niet meer kon. Dat het te pijnlijk zou worden. Voordat hij in dat tehuis zat, timmerde hij graag. Op een dag had hij voor onze neefjes kinderbedjes gemaakt, maar die waren veel te smal. Dat vond ik erg, het idee dat je jezelf niet meer onder controle hebt. Toch kreeg mijn moeder hem zo ver dat hij weer ging timmeren. Na zijn dood gaf ze me een vogelhuisje dat hij gemaakt heeft. Ik vind het een fijn idee dat hij dit heeft aangeraakt. Ik heb niet het verlangen om heel oud te worden. 96 worden vind ik geen prestatie. Het is een prestatie als je probeert de kwaliteit van leven te bewaken. Ik heb al een jaar heel erg pijn in mijn duim. Ik blijf artrose te hebben, een ouderdomsziekte. Verschrikkelijk. Soms

krijg ik de deur niet meer open. Toen ik afgelopen oktober 50 werd, had ik zin om theatraal te roepen: ‘Ik word oud! Mijn lichaam gaat nu al mankementen vertonen!’ Toen heb ik maar een groot feest gegeven, haha.” ■

→ *Leuke homo's op tv helpen bij de emancipatie*

ME VAN **ME**

Ik moet er niet aan denken om samen te leven met iemand die op mij lijkt